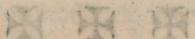

F.K.66.

Z e
1040

R E C T O R
ACADEMIÆ LIPSIENSIS
Ad Funus
D O M I N I
CHRISTOPHORI
SCHEFFLERI,

Actuarii Academici solertis & fidelis

Hora I. hodie VIII. Decembr. c. 10 lccclv.

efferendum

Cives suos

invitat.

Um causæ Mortis subitæ plures sint, nulla earum
magis hominibus metuenda, quam quæ ab apo-
plexia est. Hanc enim fulmen dixerimus, non in
Macrocosmo ex aëre projectum, quod corpora
ictu in momento prosternit, sœpe ne vestigio qui-
dam sui relicto, sed quod in Microcosmo, ipsum,
in quo exortum est, & non animadversum prius, hominem dere-
pende exanimat. Nomen morbi ab origine græcum ἀπό τὸ ἀπο-
πλήρωμα, percussionem significat, quod eo correpti, veluti valido
ictu in capite percussi, subito concidant sine voce, sine sensu, sine
motu. Idem Morbus voce Latina Sideratio vocatur, & eodem af-
flicti, siderati appellantur, quia veluti de coelo tacti essent, & ma-
ligno quodam sidere afflati, subito corrunt attoniti, & functioni-
bus omnibus animalibus destituti; excepta respiratione, quæ difficul-
ter, & cum sterore fit. Ob repentinam illam morbi invasionem
& stupendam symptomatum vehementiam, qua maximam partem
ægrotantes perimit, ipsi creditum est inesse Θεον aliquid, ut loquitur
Hippocrates. Hinc Germanetiam solent dicere hoc morbo correptos,
manu DEI tactos vel percussos. Causam sane hujus affectus veram,
ut Jacobus Pancratius Bruno, Medicinæ Doctor & Professor Altorp-
hiensis, & Reipublicæ Norimbergensis Medicus in Castello renova-
to ait, adeo incertum est, è veterum & recentiorum monumentis deter-
minare, ut, quo aliquis se velit deflectere, reperiatur trabs in omni-
bus, sicut in proverbio dicitur. Nihilominus eidem maxime con-
sentanea veritati, VVillis & Sylvius, Medici incluti, ille apud An-
glos, hic apud Belgas tradidisse videntur. VVillis de Anima Bruto-
rum, quæ hominis vitalis & sensitiva est, Parte II Pathologica cap.
VIII duplē Apoplexiām constituit, unam accidentalem, quæ si-
ne prævia aliqua diathesi, aut procataxī, a causa subita, solitaria,
& sœpe invincibili excitatur; alteram habitualem, quæ cau-
sam antecedentem, sive procataxīn præviā habens, propter varias
occasionses, sive causas evidentes in actum deducit. Prioris sidera-
tionis, nempe subitæ ac improvisæ, causam conjunctam & proximam
dicit, aut magnam solutionem continui, alicubi intra, vel prope ce-
rebri medullum, tum ex sanguine intra cerebrum extravasato, ibi-
demque, sive in grumos concrecente, sive loca affecta fuggillante,
tum ex apostemate sive abscessu disrupto, tum ex ferosa colluvie, con-
tingentem, propter quam poris & meatibus cerebri obstrūctis vel com-
pressis, spirituum emanatio omnis supprimitur: aut ingentem ac su-
bi-

bitancam spirituum in cerebro profligationem, vel extinctionem, quam non raro efficiunt narcotica fortiora, & aquarum ardentium yinique potus immodicus. Posterioris, scilicet habitualis apoplexiæ, causam conjunctam facit materiam quandam, in cerebri ambitu prius aggestam & dispersam, demum in meditullium ejus descendenter, ibidemq; Spiritus omnes adoriente, ac in ipso emanationis suæ fonte supprimenter, sive medullæ poros tantum inferiendo, sive Spiritus ipsos profligando, iisque narcosin infligendo, sive utroque modo simul. Hæc VVillisius. Sylvius quoque lib. II. Prax. Med. cap. XXI causas tres numerat, Spirituum animalium vel defectum, vel torporem & immobilitatem, vel conturbationem vehementem, easque singulas perspicue explicat. Sed Franciscus Bayle, Doct̄r Medicus Tolosæ, in tractatu de Apoplexia, rejectis quinque opinionibus, sententiam Hippocratis, quam se recte assentum putat, amplexus, melancholiā solam, subito sanguinem & spiritus figendo, unicam proprie dictam Apoplexiæ causam asserit. Helmont in Tractatu de Lithiasi cap. IX. n. 52. seqq. arbitratur Apoplexiā oriri in præcordiis ex liquore proxime assimilando, sed qui errore digestionis ob defectum Archei degenerat in venenum anodynum, in cerebro autem nonnisi per deuteropathiam esse: & a magna apoplexia spiritum insitum, a minore influum obſideri vult in Jure Duumviratus num. 52. De quibus Medicorum magnorum dissensib⁹, penes Nobilissimæ Artis peritos judicium esto. Nos perquam tristī & præcipitante fati genere prostrati præcipue de fragilitate vitæ & incertitudine mortis commoneſciunt. Cum enim, post corruptionem a peccato inductam, ea conditione nati simus homines, ut nullo non tempore simus homines, id est mortales, non modo oportet, sed & necesse est, ita semper vitam instituere, ita res nostras ordinatas habere, ne unquam imparatos mors deprehendat & auferat. Non quidem beatitudinem post hanc vitam aut confert, aut impedit, sive quis raptim & veſt ejectus, an vero tarde & quaſi eductus de vita excat: utrum autem quis in Domino, aut secus moriatur, id est in quo omnis rei cardo veritut, quoque summa summarum redit. Namque errorem moriendo ſemel commiſſum non datur emendare. Arbor, ut cæditur, ita cadit: prout moritur quispiam, bene illi erit aut male. Ideo quo fragilior noſtra conditio est, eo major probitatis nobis incumbit necessitas. Sed rari hominum paulo familiarius ſeipſos neverunt. Plerique vix niſi ægri & ſemimortui de morte ſerio cogitant. Antecedens omne tempus magna fere, ſæpius & impia ſécuritate transmittunt, nihil de fine ſuo ſolliciti, nihil de pietate. Cupiditatibus obſequuntur, ſeculo indulgent, ac ita ſe gerunt, non qui moriuntur in horas singulas, ſed qui in perpetuam, cer-

Re 104074 X 3047293

ce longissimam atatem vietari int. In qua sorte hominum salutis sua socrorum non fuit Dominus Christophorus Scheflerus, Academiae nostra Actuarius soler & fidelis, sed inter eos Christianos, qui Dominum sumum Jesum Christum, quondocunque venerit, parati exspectant. Quam Viri pietatem multorum vocibus testataam, vita a nobis enarrande curriculum confirmabit. Natus est in hac urbe Anno clo Ic LIV. die 1. Decembr. Patre Nicolao, orto Gelenavi, Viro honesto, Cive senectus civitatis & Fabro Lignario, Matre Anna, Martini Nackii Filia. Puer in Schola patria Nicolaitana, docentibus linguis & artes ingenuas, D. Friderico Rappolto, L. Joachimo Fellerio, M. Herrichio, M. Poltio, M. Nathusio, M. Müllero bene profecit. Adultiorem Parentes propter facultatum suarum tenuitatem a studiorum cursu avocarunt opificio aliqui addicendum: Ipse vero rogavit permitti sibi, ut studia, quæ valde amaret, continuaret, confititus divino auxilio excitatior homines benevolos, qui Parentum loco essent. Intervenit itaque commode Dn. Joachim. Andreas Corvinus, Aquarius Academiae, qui ad se juvenemcepit an. clo Ic LXVIII. Fratri M. Ottoni Henrico Corvino disciplinis philosophicis imbuendum commisit, & postea ipse in Jura informavit eo succellu, ut an. clo Ic LXXV. Notarius Publicus Cælareus crearetur, & in diversis iudicis praxi exercere inciperet. Notam ergo habens Corvinus dexteritatem ejus, subinde agrotanti sibi in officio adjungi ab Academia petiit & impertravit. An. MDC LXXVII. Actarius Praepositi Magni in pagis tribus veteribus constitutus est. In quibus functionibus cum segniam & indultrium exhiberent, mortuo Corvino Anno MDCLXXXIII. ex decreto Professorum successit, suasque res ita egit, ut diligentia, alacritas, dexteritas, fidesque ejus omnibus placaret, Anno MDCLXXXV.d. XXV. Augusti matrimonium initum cum vidua antecessoris sui defuneti Theodora, Theophili Börtcheri, Pastoris in Einfiedel, Dittersdorff & Erfenschlag Filia, permotus tum virutibus ejus famineis, tum memoria beneficiorum a marito acceptorum, quæ vidua orphanisque liberis quinque, non alia ratione meliore se posse reddere existimavit. Concors & suave fuit hoc conjugium, sed breve & spatio unius anni triste magis quam latus. Nam Anni MDC LXXXVI. d. XX. Januarii Patrem amisit; d. XI. Junii filiam Theodoram Sophiam natam suscepit, sed d. XVIII. Junii conjugem dilectissimam extulit. Ab hac deinde amorem suum in orbos liberos transstulit, ipsos educavit, & quæ ad eorum prosperitatem pertinuerunt, curavit. An. MDCLXXXVIII. d. XXVI. Novembr. secundis nuptiis, Dominam Sophiam, natam Dehniam, Dn. M. Gottfriedi Laurentii, Pastoris in Lebschvitz filiam sibi junxit uxorem, a qua duo amoris conjugalis pignora nata habuit, Christophorus Leonhardum, & Joachimum Ernestum. Prior tanien jam duudum diem suum obiit, posterior spectator & comes est funeris paterni molestissimus. In vita sua officia homini Christiani ita Nostræ egit, ut nemo non ipsum haberet in numero eorum, qui per veram & seriam penitentiam, viræque novitatem virtute Spiritus S. ambulare, & Christum Redemptorem sum, cum omnibus suis beneficiis apprehendere, inque hac firma fiducia, usque ad extremum vita halitum perseverare, dant operam sedulo & diligenter. Fuit ergo talis, qualem se esse in fine consignati manu propria vita curriculi devota mente DEUM precatus legitur. Ex quibus de morte ejus judicium Christianum ferri bene potest. Per annos aliquot vertiginem, debilitatem capitis & membrorum sensit. Medicus hos prodromos & signa apoplexia intelligens, medicamenta caput & nervos confortantia tam interne quam externe prescripsit, quibus etiam a morbo hucusq; se præservavit. Sed die tertio hujus mensis ad lustrandum silvam superiorum Academicam prope pagum Holtzhausen missus, ex improviso apoplexia correptus subito mortuus concidit, annum etatis quinquagesimum diebus duobus, & horis octo supergressus. Sic inter officia suipartes non male mortuus est, qui bene vixit. Corpus ejus hodie hora I. Cives Academicæ, frequentes efferamus, quia id sibi fieri meruit Viri fidele ministerium, & in mortis sua vidua solitum erit: discamus quoque in hoc funere falibrater, ut, si ve- lociter mori nos DEUS voluerit, feliciter & beate moriamur. P. P. Lipsia, die VIII. Decembr. Anno Christi clo loci V.

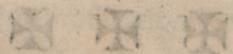
LIPSIAE, Literis Müllerianis

Z e
1040

F.K.66.

6.

B.I.G.

Farbkarte #13

	Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3Color	Black
Inches	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Centimetres	2.54	5.08	7.62	10.16	12.70	15.24	17.78	20.32	22.86

C T O R

MIÆLIPSIENSIS

d Funus

D M I N I

**STOPHORI
IEFFLERI,**

demici solertis & fidelis

VIII. Decembr. cl lcccIV.

efferendum

Cives suos

invitat.

